

NU LINGURIȚA EUHARISTICĂ ESTE PROBLEMA MOMENTULUI, CI ATITUDINEA NOASTRĂ FAȚĂ DE HRISTOS PREZENT ÎN SFINTELE TAINE

Pr. Răzvan Andrei IONESCU

Parohia Ortodoxă Română „Sfânta Parascheva – Sfânta Genoveva”
(Biserica Saint Sulpice), Paris

Cuvânt către tine, fratele meu întru Hristos...

Dragul meu,

Nu de pe poziția unui „apărător al Ortodoxiei” (mult curtată zilele acestea de unii și de alții) îți vorbesc, ci din frământarea unei inimi pline de toată neputința. Și întru conștiința că, zilele acestea, urâtorul sufletelor noastre poate să provoace stricăciune și tulburare în suflete. Să scoată insidios profit în vremuri tulburi...

Nu lingurița euharistică este problema momentului, ci atitudinea noastră față de Hristos prezent în Sfintele Taine. Aici doare. Există, în chip evident, o discrepanță între practica Bisericii de a împărtăși și maniera (fie ea binevoitoare) în care autoritățile doresc aplicarea normelor sanitare în spațiul Bisericii. Nu mai amintesc, aici, de cei care nu sunt deloc binevoitori vieții eclesiale, pentru aceștia timpul pare fertil în a semăna cele nelămurite și încurcate din propriile lor suflete și în ale altora... dându-și cu părerea în cele în care nu se pricep și față de care și îngerii din ceruri privesc cu sfială.

Două mii de ani de creștinism ne-au învățat ca nu de la Cezar să așteptăm lămuriri despre cum se trăiește viața în Hristos. Desigur, simfonia bizantină a fost extraordinară ca bicefalitate de putere și prin faptul minunat al deschiderii puterii lumești pentru Taina Bisericii. Nu bag mâna în foc că beneficiem astăzi de o aceeași permeabilitate. Puținătatea trăirii noastre își spune cuvântul până în vârful societății, noi creștinii (nici măcar) de duminică suntem de vină. Dar nu la aproapele, la putere sau la prinsul în joc politic este problema, ci la mine.

Desigur, statul vrea să ne ferească de răspândirea bolii. Și noi vrem. Însă nu cu orice preț. Nu putem primi orice sugestie de practică liturgică nesusținută de un discernământ propriu Bisericii, doar pe baza considerentelor de securizare sanitară. Aici este punctul nevralgic, faptul că statul consideră că nu te poți împărtăși nealiniat la niște norme (poate) de bun simț sanitar, dar fără habar de condițiile specifice în care îndrăznim noi nevrednicii să ne apropiem de Dumnezeu cel viu prezent în Sfintele Taine. Cine nu ascultă de rânduielile prevederilor legale, răspunde în fața legii. Dacă nu ne putem plia, ne vom împărtăși atunci când se vor putea împlini condițiile în care să simțim că ne apropiem cum trebuie de Hristos. Cu conștiință. Acolo unde, cu binecuvântare de ierarh o putem face încă de pe acum, să o facem.

Pandemia va trece. Biserica a încercat, prin discernământul ierarhilor și al celor rânduiți să binecuvinteze soluții, să ocrotească turma purtătorilor de Hristos cât de bine. Cu siguranță că sunt și scăpări, și stângăcii, și neputințe exprimate la scară mai mare sau mai mică. Un lucru este știut însă, faptul că duhul tulburării și al dezbinării și al tragerii la răspundere nu este duhul Bisericii. Orice poziționare cum că eu înțeleg mai bine decât ceilalți mă expune. Orice duh polemic și de judecare a aproapelui lasă urme și răni.

Când era o problemă, părinții Patericului nu se justificau și nu argumentau, ci spuneau: ne vom ruga pentru tine. Sfântul Siluan își dorea să ajungă să se roage pentru oricare din lume ca pentru sine însuși. Este momentul. Mă pot ruga pentru cei care conduc țara, orașul, spitalul, firma, Biserica, pentru oricine în nevoie ca Dumnezeu să ajute la deștelenirea soluției de viață pentru noi toți.

Se va arăta mai târziu ce au făcut unii și alții pentru sufletele păstoriiilor lor și poate că unii dintre cei mai vocali și acuzatori de azi se vor rușina. Nu cred că poate imagina cineva ca cei mai intenși și osârduitori slujitori ai Bisericii să fie infailibili, dar nici mai puțin simțitori ai nevoilor poporului decât alții infinit mai puțin familiarizați cu trăirea eclesială. Duhovnicesc este cel care, văzând încercarea prin care trece aproapele, s-a făcut ca „unul care nu are în gura lui muștrări”, rugător lăuntric, pentru reușita aproapelui său luat la trântă cu proba de viață, ca pentru sine însuși.

Câștigătorii acestor zile sunt făcătorii de pace, adică cei care nu smintesc și nu se smintesc.

Pace tuturor...